

SYSTEEMFOUT (errorcodes 0-499)

ERROR 352: JJJ, ERIK

smooth jazz wachtmuziekje

je speelde piano voor me op de picknicktafel
we werden high in de voortuin ik lachte om je grappen
en maakte er te weinig

gisterenmiddag belde ik de klantenservice van een verzekeringsmaatschappij
om een andere stem te horen
in de trein kan ik niet anders dan glimlachen
je bent gelukkig
zonder mij

er zijn nog dertien bellers voor u
ik fantaseer over het jatten van bergtoppen
als dit een documentaire was zou Erik er muziek onder zetten,
zeggen: *dit is een klanktapijt, rol me uit*

je speelde piano voor me op de picknicktafel
de tonen kwamen uit je mond gerold zoals je soms nog vines quote
aan de psycholoog op wie je vijf maanden had gewacht
declaraties worden automatisch in rekening gebracht

cyberspace leeft in mijn hoofd
en in glasvezelkabels
en in feministische bewegingen
en in de database van de verzekeringsmaatschappij
en in de youtube-video's die de vrouw van de database
van de verzekeringsmaatschappij kijkt tijdens werktijd
ik verdenk haar van make-up tutorials en honden-train-filmpjes

er zijn nog zeven bellers voor u
naast me in de trein een jongen die talkshows kijkt
en daar hardop om moet lachen

als ik een bergtop zou meenemen zou ik hem niet tentoonstellen

ik zou hem voor mezelf houden, onhoorbaar fluisteren

ik heb de wereld een kopje kleiner gemaakt

je speelde piano voor me op de picknicktafel

je leek zo groot toen

Erik heeft misschien wel acht gitaren

en geen behoefte aan bekabeling

als dit een documentaire was zou het niet over mij gaan

maar over de marktwerking in de zorg

over het stempotlood in mijn jaszak

waarmee ik vooral door wil strepen

als dit een documentaire was zou het gaan over datalekken

over privacy-verklaringen

over gedupeerden (er zijn altijd gedupeerden)

ze luisteren naar doe maar of chopin of childish gambino

ze zijn soms gelukkig

er zijn nog vier bellers voor u

blijf geduld hebben

[press F to pay respects]

het begon toen je wakker werd en je laptop niet meer
met uitzondering van een streep
die zo'n 200 x 2592 pixels in beslag nam
groot genoeg om een vraag te googelen
zonder het antwoord te kunnen zien

nee - het begon met het functioneringsgesprek
waarin je baas negatieve krachttermen ontweek
dat had ze geleerd bij de tweedaagse cursus

nee - het begon toen je alle appjes telde
met het woord sorry erin en ze onderverdeelde
in ontvangen en verstuurd berichten

nee - het begon met je ontslag dat volgde
en de aankoop van een dragunov-geweer van je laatste loon
een die geen pixels in beslag nam
groot genoeg om een vraag te stellen
en meteen het antwoord te ontvangen

nee - het was überhaupt nog niet begonnen
dat zou het pas wanneer je de sippe emoji verstuurd
en hem dat ook liet betekenen

vindersgeluk

ik werd wakker zoals ik was gaan slapen: ingeklapt als een campingstoel met de angst voor plaats innemen al in mijn benen geslopen, zoals de schemering de dag binnen kroop, verwacht maar onomkeerbaar, toen Erik me uit de stoep moest pulken als een ingeslagen meteoriet. hij vertelde me dat alles wat te lang aan het oppervlak blijft liggen vatbaar is voor verwerking, dat de zee me hier zou kunnen vinden, en hij fluisterde mijn naam zo zachtjes mogelijk, ik vond tranen in mijn ooghoeken en wist zeker dat de zee vanbinnen zat, dat hij bang was voor het verkeerde. mijn tenen waren al aan het tintelen, ik was de randen uit aan het wissen, veranderde langzaam in beeldruis. ik wist verder ook niet wat ik aan moest met dit lichaam behalve me voorstellen dat er rode strepen op mijn huid zouden verschijnen als bij verkeerd ingevulde meerkeuzevragen: dit is fout en dit en dit en dit. ik droomde steeds vaker dat mijn lichaamsdelen perfect in elkaar zouden passen als een goed verlopen tetris-spel, al wist ik ook wel dat het altijd hetzelfde eindigt, zoals hij dagelijks wacht op de zonsondergang om zeker te weten dat de aarde nog draait, zonder dat hij ooit verwacht dat de dingen met een klap tot stilstand kunnen komen. soms denk ik dat hij de enige is die me op zou willen rapen. vaker nog denk ik dat als hij dichtbij genoeg was gekomen om me aan te raken er TETRIS op het beeld was verschenen, ik dan pas volledig had kunnen verdwijnen. ik wilde hem vragen me na te kijken als een proefwerk, zeggen dat hij het resultaat alleen mocht geven als het geloofwaardig was, maar ik trok mijn knieën verder omhoog als een tentdoek, zei dat meteorieten worden vernoemd naar de plek waar ze gevonden worden, dat vindersgeluk hier niet van toepassing was. nu herhaal ik keer op keer mijn naam, ik luister hoe de tuin kraakt, hoe de mensen steeds weer opstaan en gaan slapen, en ook in mij beweegt zich iets, pompt mijn hart bloed rond als een levensvoorraad penneninkt.

ERROR 8: ZE IS EEN ASTRONAUT GEWORDEN

over troost en een ongestolen bergtop

als ik mijn ogen sluit krijg je dezelfde naam als het meisje
dat haar duim in het kuiltje van mijn sleutelbeen legde
en drukte tot ik niet meer kon praten

dit voelt als een probeer niet te lachen-compilatie
die ik ga winnen. je zei dat troost het moeilijkst is,
ik antwoordde dat het wel goed zou komen, lege woorden.

toen ze constateerde dat ik hoogtevrees heb omdat ik me
breekbaar voel schreeuwde ik terug dat ik hoogtevrees heb
omdat ik gewoon niet te pletter wil vallen

en dat ik het zat was dat ze me wilde begrijpen
en dat ze lekker die psychoanalyse-zooi op iemand anders
mocht uitproberen zodra we weer beneden waren

maar dat ze me nu toch even vast moest houden
voor het geval dat, *you know*, ik spontaan te pletter zou vallen
troost is niet moeilijker dan getroost worden

ik had de bergtop gevonden en ik heb hem niet gestolen
sommige dingen zijn het waard om heel te laten
dus ik vraag je me niet aan te raken

later las ik dat het sleutelbeen het eerste bot is
dat gevormd wordt in een menselijk lichaam
en het laatste om voltooid te worden

als ik mijn ogen open ben je er nog

ruimteverkeersregels

het was te druk geworden in de atmosfeer
dus ze moesten er snelwegen aanleggen.

*ze zei: de lijn tussen een botsing en een aanraking
is er een die verdwijnt naarmate je dichterbij komt
alsof je je naar de horizon beweegt om de zon
steeds net niet onder te zien gaan*

ik telde de blauwe plekken
keek omhoog richting de sterren
ze waren al begonnen met asfalteren

soms zweeft er een verloren vinger langs mijn kaaklijn
maakt een baan rondom de aarde

*ze zei: op het moment dat je maximale snelheden instelt
heeft het meer te maken met controledwang
dan veiligheid, laat je niet misleiden*

nu ze de vluchtstrook aanleggen wordt het zonlicht
geblokkeerd en leven we in het donker
ik mis het om de schaduw van haar ketting te zien

tegen haar hals, en hoe die verdween
wanneer ze naar achter leunde, lachend

*ze zei: deze wereld bestaat voornamelijk
uit mensen op zoek
naar wat hen menselijk maakt*

ERROR 22: JJJ, IK

een polonaise is ook maar een vorm van pijnstilling

ik leerde wat systematisch te werk gaan was
toen ik voor het eerst de gehele bevolking van een mierenest
onder mijn wijsvinger platdrukte

je schreef hierover dat dit was waar mijn wreedheid begon
een stempel met plaatsnaam en datum, een voor in het dossier
maar voor nu fantaseer je dat de mieren in polonaise bevroren zijn
als op een goed genomen foto,
je beeldt je feesthoedjes in en geheven glazen,
je brengt ze water, limonade, sinaasappelsap.

je leerde wat je waard was het moment dat je je eerste tand verloor
en hem inruilde voor een twee-euro-muntje dat je vader
tussen de kussens van de bank vond diezelfde namiddag
(met je volledige gebit had je twee setjes oorbellen bij elkaar
gespaard die al snel hun glans verloren en je oren groen kleurden:
de tweede les die je van je tanden leerde was dat je slim moet investeren)

vandaag loop je de minimale aangeraden hoeveelheid stappen
van de plek waar je wakker werd richting de plek waar je moet zijn,
met de maximale aangeraden hoeveelheid paracetamol in je aderen
(acht stuks, om precies te zijn)
je bent erachter dat die smaak viezer is gepaard met sinaasappelsap
je vertelt je psycholoog pas over me wanneer het écht nodig is

ik hoorde dat mieren acht keer hun lichaamsgewicht kunnen dragen
mijn handen hebben zich altijd al te zwaar gevoeld maar
de realisatie dat ze schadelijk zijn kwam pas met de toewijzing van een errorcode
soms knoei ik opzettelijk om de mieren als een sliertje voorbij te zien trekken,
de polonaise te laten gebeuren zonder in te grijpen,
zo nu en dan neurie ik een liedje voor ze om het ritme te bepalen.

je bent gestopt met het drinken van sinaasappelsap
vanwege de paracetamols en vanwege je tanden
het medisch onderzoek is uitgevoerd op mensen
die in niets op je lijken

je was de eerste die me deed geloven dat de dingen beter kunnen worden,
toen je met een loep de mieren uit hun bevroren staat wilde halen
en ze per ongeluk verbrandde

indien mogelijk, keer om

google maps leidt ons naar een straat die niet bestaat
ik moet denken aan de onvindbare eerstehulp
de driehonderdvijfenzestig euro vijftig voor twee hechtingen
jezelf in iemands handen leggen
de mijne bloeden

je vond me mooi in het tl-licht van de wachtkamer
je zei: *er zijn plekken waar de tijd stilstaat*

ik weet niet of we onszelf alleen maar wijsmaken
dat de dingen die we doen vrijwillig zijn
ik weet ook niet of zij altijd al meer plek in mocht nemen,
maar ik belde haar als eerste

hier, in dit doodlopende steegje
zet ik de radio uit
vraag ik een mechanische stem om advies
het moet uitgesproken worden

ik hou je verantwoordelijk voor je daden
tussen negen en half vier op doordeweekse dagen

niet jezelf in iemands handen leggen
een ander zal niet weten wat te zeggen
en de mijne, ze bloeden

google maps leidt ons naar een straat die niet bestaat
maar dat wel ooit deed: we vinden bakstenen als littekens
we vinden hechtdraden die uitsteken